

LIBRIS

We know
books

Șerban-Miron Copoț

Ilustrații: Alexandru Ciubotariu

Toi Patoi și Moș Crăciun

...Iată-mă, înghețat bocnă și cocoțat în spatele unui trol, ținut în viață numai de speranța că vom salva Crăciunul. Eu, un băiețel de doar șapte ani de la oraș, mă îndrept spre Polul Nord urmărit de nouă lupi flămânzi, în frunte cu înspăimântătorul hoț al hamurilor magice. Visul meu de a vizita Polul Nord și de a lucra în atelierele lui Moș Crăciun s-a transformat într-o aventură incredibilă, al cărei final nu îl cunosc în acest moment. Dar, să vă povestesc...

Numele meu este *Toi Patoi*. Da, știu, sună ciudat, dar așa îmi spun toți cunoscuții încă de când am învățat să vorbesc, pentru că, neputându-mi pronunța numele, care este Cristian Nicolae, l-am pocit. Acum, pentru familie și prieteni, chiar și pentru profesorii de la școală, am rămas *Toi Patoi*.

Îmi place mult să mă joc! Părinții mei sunt tineri și înțeleg setea mea de jocuri, atâta timp cât îmi văd de școală și nu iau calitative mici. După ce termin temele, îmi place să-mi dovedesc priceperea la Nintendo Wii (consola asta am primit-o la Crăciunul trecut!). Iarna, prefer snowboard-ul, dar nu mă dau în lături nici de la karate.

Am mulți prieteni și, când este cald, nu mă dau în lături de la un fotbal în curtea școlii sau de la o plimbare cu bicla în parc. Deci, sunt un copil normal, cu preocupări normale...

Spre bucuria părinților, mănânc multe fructe, iar dacă pot să mă cațăr după ele și să le iau direct din copac – între noi fie vorba, asta nu-i prea încântă – este perfect.

Iubesc Crăciunul și, bineînțeles, cadourile, dar, ca orice copil de vârsta mea, trec sub tăcere existența lui Moș Crăciun de față cu prietenii. Pare absurd și pasibil de o rușine mare ca, la vârsta de șapte ani, să mai crezi în Moș Crăciun...

Însă o amintire pe care o am de pe la cinci ani mă îndreptățește să cred, în adâncul sufletului, că Moș Crăciun există cu adevărat.

Totul s-a întâmplat într-una dintre vacanțele de iarnă petrecute, cu toți cei din familie, la munte, la bunicii mei...

Minunea din curtea bunicilor

În afară de mine și părinții mei, la bunici veniseră în vacanță și unchii, mătușile și cei trei verișori: Filip, care este cu nouă luni mai mare decât mine, Mara și Andrei, care sunt mult mai mari. Până și motanul meu, Tilică, fusese adus la casa bunicilor și se bucura de ninsoarea ca în povești. Ningeă des, cu fulgi mari cât moțul de la căciula vărului meu Filip.

Curtea se acoperise cu un covor de zăpadă atât de gros încât cățelul bunicilor a avut nevoie de un șanț ca să-și poată face conștiincios rondul, de la cușca lui călduroasă până la poartă. Tare bucuros era Mujdei, pentru că așa îl botezasem, când vedea curtea plină de copii puși pe joacă.

Odată ieșiți în curte, ne jucam până seara, când, degerați ca niște cepe, intram în casă cu obraji înroșiți și cu nasurile reci sloi. La masa de seară se lăsau mofturile-n cui! Mâncam tot din farfurie, pentru că, după atâta joacă, aveam o foame de lup. Urma cel mai frumos moment al serii: poveștile bunicului, spuse cu atâta pricepere că până și motanul Tilică înceta să mai toarcă, parcă ascultând și el odată cu noi. Avea ceva îmbietor și magic trosnetul lemnului din sobă, îmbinat cu vocea caldă și groasă a bunicului. Așezați în pat, între pernele moi, sorbeam fiecare cuvânt, fiecare pauză plină de suspans și fiecare învățătură spusă de el, pentru că fiecare istorioară spusă de bunicul avea un tâlc anume. Adormeam cu zâmbetul

pe buze, în așteptarea unei noi zile de zbenguială. Cam așa se desfășura o zi în casa bunicilor, în vreme de iarnă.

În familia noastră exista o tradiție: cu două zile înainte de Crăciun, se ridica omul de zăpadă. Nu era un lucru ușor, dar nici prea greu; era nevoie doar de pricepere și multă veselie ca să iasă un om de zăpadă așa cum trebuia. Bunicul ne spunea că râsetele și veselia fac zăpada să se lipească mai repede și mai temeinic, iar omul de zăpadă avea să fie unul înalt, pântecos și zâmbitor. În poveștile de seară, el amintea întotdeauna de prietenia dintre Moș Crăciun și omul de zăpadă: spunea că Moșul îi cere acestuia sfatul atunci când își completează lista cu copiii cuminți și cu cei obraznici. Mai spunea că se consultă și cu vrăbiuțele care stau la geam, că până și Tilică, și Mujdei vorbesc cu Moșul și îi spun despre faptele noastre bune sau rele, pentru că bunătatea față de animale este foarte prețuită de el. Însuflețiți de poveștile bunicului, munceam cu mult spor la ridicarea omului de zăpadă, iar momentele în care i se puneau nasturii, nasul, căciula, ochii, gura și fularul erau însoțite de nenumărate strigăte de bucurie.

La casa bunicilor exista o listă nescrisă cu ce aveam de făcut și de îndeplinit până în Noaptea de Ajun: se învățau și se repetau colinde, se netezea cel puțin un derdeluș, se ridica omul de zăpadă, iar la toate acestea se adăuga și o bătaie cu bulgări. Ultimul, dar și cel mai important lucru, era împodobitul bradului. Doamne, câtă treabă într-o singură zi și câtă liniște ne învăluia pe timpul nopții care avea să urmeze!

Ei, într-una dintre aceste nopți liniștite, mai exact în noaptea de dinaintea Zilei de Ajun, aveam să fiu martorul întâmplării care mi-a sădit în inimă credința că există

Moș Crăciun. Toată casa era cufundată în liniște și întu-
neric, când ceva, nu știu ce anume, m-a trezit din somn.
M am ridicat tiptil din pat și m-am dus către fereastră. Îmi
era teamă că o să trezesc pe toată lumea din cauza bățăilor
puternice ale inimii, care, în liniștea deplină, păreau bubui-
turi de tobă. Cu palmele transpirate, am luat un scaun,
m-am urcat pe el și mi-am lipit nasul de geamul împodo-
bit cu flori din pricina gerului. Prin ochiul dezghețat de
sullarea mea fierbinte, am zărit curtea cufundată într-o
lumină argintie. Vraja de afară m-a învăluit și pe mine, pen-
tru că, dintr-odată, n-am mai auzit ceasul al cărui ticăit mă
deranja atunci când încercam să adorm.

Cum vă spuneam, ceea ce am zărit
afară prin perdeaua țesută cu fire de argint
a ninsorii m-a făcut să înghit în sec și să
mă frec la ochi de mai multe ori. Încer-
cam să înțeleg ce se întâmplă dinaintea
ochilor mei: Tilică, Mujdei, cinci vră-
biuțe, omul de zăpadă, Luna și un
bătrân se adunaseră la sfat și, din câte
se părea, discutau ceva important.

Un ciripit prelung al une-
ia dintre vrăbiuțe – oare asta
mă trezise din somn? – l-a
făcut pe bătrân să râdă în
barba lui mare și albă. Bu-
nicul avusese dreptate!

